

Expremiér Paroubek: Válečná hysterie kulminuje

- CZ24 News | 23. února 2023

Když se dívám do dnešních českých médií, musím říci, že prakticky bez výjimky jsou v zajetí protiruské hysterie, která se u některých z nich transformuje do hysterie protičínské.

Nevím, jestli komentátoři českých médií, ale také čeští vládní politici dobře chápou, jaký svět chtějí vytvořit. Pokud nebude rozumným a udržitelným způsobem ukončen válečný konflikt na Ukrajině, dojde k rozdělení světa na dvě části. Na jedné straně to bude Západ a na straně druhé ti ostatní. Přiznám se, že těžko snáším představu rozděleného světa, v němž jsou desítky zemí podrobeny hospodářským sankcím bez rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN. Státy Západu už možná ani nenapadne, že takové sankce jsou vlastně z hlediska mezinárodního práva ilegální...

Komentátoři a politici hovoří o tom, jak se sankce v hospodářství Ruska projeví až po delším čase. Mluví o zhroucení jeho průmyslu v důsledku absence západních technologií. Tyto předpovědi mají asi stejnou hodnotu, jako předpovědi týchž analytiků, komentátorů a politiků, kteří jako haruspikové před rokem mluvili o tom, že ruské hospodářství zaznamená pokles výkonnosti meziročně o 10 nebo 12%. Ve skutečnosti došlo k poklesu o 2%. Platební bilance Ruska i obchodní bilance této země je ve stavu, který nepřipomíná ani vzdáleně krizi. Pokud hovoříte s lidmi, kteří Rusko v posledních dnech navštívili, a to nejen Moskvu a Petrohrad, ale i ruský venkov, dozvíte se, že i západního zboží je na ruském trhu dost. A zdá se, že ruskému průmyslu, zejména menším a středním firmám, nedovozy některého spotřebního zboží ze Západu (textil), posloužily k jejich rozvoji a k růstu jejich výkonu. Podobně se to konec konců stalo po vyhlášení sankcí Západu v roce 2014, kdy Rusko, s ohledem na omezení dovozu potravinářských výrobků ze Západu, masivně podpořilo zemědělskou výrobu a dnes dosahuje obřích objemů výroby např. pšenice. Vypadá to, že za loňský rok Rusové vyvezli 50 mil. tun pšenice. Tedy zhruba stejné množství, které za bývalého režimu Sovětský svaz dovážel zejména ze Spojených států a Kanady, aby zamezil hladomoru. Rusko tak dnes je sýpkou celého světa.

Pokud jde o inflaci, ta v Rusku dosahuje kolem 12% a je tedy podstatně nižší nežli inflace u nás. Také rubl je pevný jako nikdy. A to díky tomu, že Rusko donutilo západní státy k platbám za energetické suroviny v rublech.

Vnímají politické elity Evropy vůbec realitu?

Prosperita zemí Evropské unie, včetně České republiky v posledních 30 letech byla založena na dvou faktorech. Na dovozu levných surovin z Ruska v rámci dlouhodobých kontraktů nebo dlouhodobých obchodních vztahů a v případě Česka na úzkém spojení české ekonomiky s ekonomikou německou. Zřejmě nejprogresivnější část českého průmyslu, tedy výroba automotive, tedy náhradních dílů a součástek pro automobily, je těsně spjata s výrobou automobilů v Německu.

Část evropských elit pod vlivem a pod tlakem Spojených států straší čínským nebezpečím. Dnes jeden německý mudrc z jakéhosi think-tanku, vyjádřil v HN názor, že: „Hospodářské vztahy s Čínou je potřeba diversifikovat kvůli možnosti, že se tyto vztahy v nějaké chvíli zhroutí“. Tento mudrc sice také hovoří o tom, že to vyvolává obavy mezi Němci v politickém vedení i v byznysu o udržitelnosti německého „byznys modelu“. A nic, žádné řešení. Představme si situaci, že by Evropa opravdu ztratila, jak levné ruské suroviny, což je zřejmě nenávratný fakt, a ještě k tomu by ztratila odbytiště svých výrobků na obřím čínském trhu. Co pak bude dělat např. Německo se svými automobily a co budou dělat české fabriky vyrábějící náhradní díly a součástky pro Německo?

Pádivá inflace, kterou vykazuje dokonce i Český statistický úřad (ČSÚ) byla příznána za minulý rok oficiálně někde kolem 17%. Realita je ale přeci jiná. Celý spotřební koš, který obsahuje stovky položek, z nějž ČSÚ vypočítává index spotřebitelských cen, nevyjadřuje hloubku celé tragédie, ke které u nás došlo. V minulém a v tomto roce dojde k poklesu reálné průměrné mzdy – podle mého odhadu – v souhrnu o 25%. Tedy, pokud vezmeme v úvahu jen těch 30 – 40 základních druhů zboží a služeb, které vzrostly oproti roku 2021 přímo raketově (většina potravin, elektřina, pohonné hmoty). A mluvíme-li o poklesu reálné průměrné mzdy, musíme mluvit také ruku v ruce s tím o poklesu životní úrovně většiny českého obyvatelstva. Možná, že horní třetina těch příjmově nejsilnějších to příliš nepozná. Ti budou dál věrně stát za válkou na Ukrajině do posledního ukrajinského vojáka a budou tvrdit, že se lidé u nás mají dobře, jako na zámku, protože dostali předplaceno... Ale ty další dvě třetiny občanů se budou potýkat více méně s existenčními problémy. A konce z nich nevidět.

Prezident Biden ve Varšavě – mimochodem ten den pro něj proběhl pohnutě, neboť zažil pád na schůdcích letadla (jak ukazují videa všetečných diváků) -, se vyjádřil, že Ukrajina ve válce slavně zvítězí. No, já bych spíše položil řečnickou otázku. Je možné Rusko porazit? Je možné porazit zemi, která má k dispozici všechny zdroje surovin, které potřebuje nejen ona, ale vlastně celý svět? Zemi, která je de facto soběstačná ve výrobě potravin. A zemi, která je i jadernou supervelmocí. A ještě ke všemu zemi, o které se vyjádřil čínský šéfdiplomat Wang I, že „vztahy (Číny) s ní jsou jako skála“.

V tomto týdnu chce čínský prezident uskutečnit mírový projev, ve kterém představí čínský mírový plán pro Ukrajinu. Západu se bude takový projekt jen velmi těžko odmítat. Ale samozřejmě i to je možné.

Mezitím náčelník generálního štábu naší armády v hysterickém projevu, škoda, že jej nepřednesl před prezidentskou volbou, hovoří o možnosti ozbrojeného střetu s Ruskem, v němž by Česko také sehrálo svou roli. Naznačuje, že třiceti tisícová česká armáda by byla příliš malá na tento konflikt a že by bylo potřeba ji doplnit odvedenci z řad mladých českých mužů. Nevím, zda si pan generál a jeho ministryně uvědomují, jaký je fyzický stav české populace. Pokud by se čeští vojáci, odvedenci, kteří nikdy neprošli vojenskou základní službou, dostali do válečné vřavy, podobné té na Ukrajině, dopadlo by to s nimi asi tak, jako když se maso dostane do mlýnku na maso. Byla by to tragédie. Paní ministryně nezapomněla ve svém štvavém (jako obvykle) projevu, napadnout politiku více azimutů. Jinak řečeno, jakýkoliv odklon od jednostranné orientace na Spojené státy je nepřípustný. Tedy alespoň v očích paní ministryně. Je otázka, zda paní ministryně ještě hájí české národní zájmy. Anebo spíš zájmy někoho jiného.

Prostě, situace v Česku je velmi vážná. Asi vážnější, než v kterékoliv jiné evropské zemi. Ekonomicky jsme v recesi, klesá dramaticky český vývoz, což je jen další předzvěst prohlubování hospodářského poklesu a klesá výrazně životní úroveň lidí. V relevantních průzkumech už 40% občanů připouští, že po zaplacení nutných potravin a nájmu, vychází na jejich domácnost možnost denní útraty do 100 Kč. Je to smutné a dříve nebo později i přes masivní mainstreamovou masáž se Češi dovtípí, že tímto způsobem není možné pokračovat dál. Že cestou není konfrontace, ale mírové soužití a dialog i se státy, jejichž státní uspořádání nemusíme mít zrovna rádi. Tedy, pokud nechceme válku. Přesněji – jadernou válku. I před rozbitím železné opony došli komunisté v sovětském bloku již více méně v 50. a 60. letech k názoru o možnosti mírové koexistence států s rozdílným společenským zřízením...

Pokud se chceme vyhnout globálnímu světovému konfliktu, nic jiného než dialog a respekt k uspořádání jiných států světa nám nezbyvá.

Ještě dovětek na konec. Téměř všechna česká média dnes straší tím, že Čína je vojensky připravena dobít Tchaj-wan. Má otázka zní, proč by to dělali? Henry Kissinger ve svých pamětech popisuje situaci před podpisem Šanghajského protokolu v roce 1972, který uzavřela USA a Čínou pakt de facto proti Sovětskému svazu. Jednání amerického prezidenta Nixona a čínského předsedy Mao Ce-

tunga se pochopitelně dotklo také otázky Tchaj-wanu. Díky tomuto paktu byl Tchaj-wan vyhozen ze všech mezinárodních institucí počínaje OSN, kde nelegálně zastupoval Čínu, aby byl nahrazen Čínskou lidovou republikou. Pokud jde o Tchaj-wan, čínský předseda Mao se vyjádřil asi takto: „Tchaj-wan, to je malý problém, velký problém je svět“. A na jiném místě, v jiné části jednání Mao řekl – podle Kissingera – že Čína může na sjednocení s Tchaj-wanem čekat třeba sto let, ale že k němu stejně dojde. Čína je jediným státem s nepřerušenu, 2200 let trvající státností. Ona má prostě trpělivost. V podzimních komunálních volbách na Tchaj-wanu pozoruhodně rozhodným způsobem zvítězili kandidáti opozičního Kuomintangu. Ano, to je ta strana, která bojovala před rokem 1949 s komunisty o vládu v Číně. Tento boj prohrála a stáhla se se zhruba 2 miliony svých stoupenců na Tchaj-wan. Dnes chce sjednocení s Čínou. Proč by Čína měla uskutečnit invazi na Tchaj-wan, když velmi pravděpodobně příští volby – prezidentské i parlamentní – může na Tchaj-wanu vyhrát právě Kuomintang a během pěti let se sjednocení s Čínou stane skutkem.

Strašení, strašení a strašení. To je program elit Západu a USA. K čemu je to dobré?

AUTOR: Jiří Paroubek

[ZDROJ](#)